

העלון טעון גניזה, אין לקרוא בזמן התפילה!

פרשת "בלק"

זמני השבת

ר"ת	יעיאת שבת	כניסת שבת	הזמנים ליום שבת "אור החיים"
21:21	20:25	19:14	ירושלים
21:18	20:22	19:32	ת"א
21:22	20:26	19:35	חיפה
21:17	20:22	19:31	באר שבע

שבת שלום ומבורך!

צריך לדעת שכל יהודי שמוסר נפש עבור מצווה מסויימת, לא רק שהוא יזכה לשכר עצום, אלא גם אחרים יזכו להינצל בזכות אותה מסירות נפש שעשה. ורואים זאת בפרשה שלנו שנאמר: "ויקם בלעם בבקר ויחבש את אתנו וילך עם שרי מואב". משפט זה מזכיר לנו את אברהם אבינו שהשכים בבוקר וחבש את חמורו כמו שנאמר "וישכם אברהם בבקר ויחבש את חמורו", תראו מהי כוחה של מסירות נפש שעמדה לעם ישראל, ה' יתברך אמר לבלעם, על פי פירוש רש"י, "רשע, כבר קדמך אברהם אביהם" אברהם אבינו עשה מסירות נפש, חבש את חמורו בשביל לעקוד את יצחק בנו, וזכות זאת עמדה לעם ישראל, שכאשר בלעם בא לקלל את עם ישראל לא יכול היה לקלל. וגם ראינו זאת כאשר יוסף הצדיק עשה מסירות נפש לא לחטוא עם אשת פוטיפר ולהישאר נאמן לה' יתברך ולשמור על היסוד, ועל כך שזכה לעמוד בניסיון וגם מפני העבירה, זכו ישראל שהים יפתח בזכות ארונו של יוסף שנאמר "הים ראה וינוס הירדן יסוב לאחור"...

עוד יסוד גדול שאפשר לראות בפרשת השבוע הוא נושא הבחירה. אומר מלאך ה' לבלעם - "לך עם האנשים". ונשאלת השאלה, הרי ה' אמר לבלעם עוד קודם "לא תלך עמהם לא תאר את העם כי ברוך הוא" אז איך לבסוף מלאך ה' אומר לבלעם לך עם האנשים? אלא אמרו חז"ל במסכת מכות עמוד י' דף ב' "בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו". קיימת בחירה חופשית לאדם. אם ללכת בדרך ה' ואם חס ושלום לא ללכת בדרך. ומה יעשה אדם שכבר גדל בדרך לא טובה ורק עכשיו גילה את האמת שהיא דרך ה'? האם צריך להתייאש? חס ושלום אין ייאוש בעולם כלל, אלא צריך לעשות "תשובה". ויש שתי סוגי תשובה, תשובה מיראה ותשובה מאהבה. וכאשר אדם חוזר בתשובה מיראה כל זדונותיו (הדברים שעשה בכוונה) נהפכות לשגגות (לדברים שעשה בטעות), ואם חוזר בתשובה מאהבה כל עונותיו וזדונותיו נהפכים לו לזכויות. ולא יגיד האדם לעצמו אני כבר בגיל מבוגר כדי לחזור בתשובה, אין לי את הכוח להשתנות כפי שהייתי צעיר, יסתכל על רבי עקיבא שבגיל 40 היה בור ועם הארץ ולא ידע לקרוא ולכתוב ובסוף מה יצא ממנו? 24 אלף תלמידי חכמים שהקטן שביניהם הוא רבי שמעון בר יוחאי. עד כדי כך אפשר להשתנות, הכל תלוי בהתמדה וברצון.

במדרש תנחומא יש מדרש יפה: בלעם נעצר ג' פעמים עם האתון. ומדוע שלוש פעמים? בגלל שלושת האבות אברהם יצחק ויעקב. ומסביר ה"דעת זקנים", בתחילה נעצר והיתה לו דרך מ' 2 הצדדים, ורמז לו שיכול לקלל משני הצדדים, מימין - לבני ישמעאל, ומשמאל - לבני קטורה, וזהו סימן לאברהם. בפעם השניה, נעצר והיתה לו רק דרך אחת וזה לעשו, וזהו סימן ליצחק. בפעם השלישית, נעצר ולא היתה לו דרך כלל, וזהו סימן ליעקב, שכל בניו היו צדיקים, ואין לו שום דרך לקללם. וזהו שאמר רש"י, סימן אבות הראהו.

"הן עם לבדד ישכן ובגוים לא יתחשב" - אם ניקח את האותיות "הן" נגלה שהן אותיות נפרדות משאר האותיות. ונסביר, אות א' גימטריה 1, אות ט' גימטריה 9 ביחד זה 10, אותו דבר אות ב' זה 2 ואת ח' זה 8 ביחד זה 10, אות ג' זה 3, ואת ז' זה 7 ביחד זה 10, אות ד' זה 4 ואת ו' זה 6 ביחד זה 10. ולאות ה' אין זוג. ולכן היא נשארת בודדת. ככה גם בעשרות, אות י' זה 10 ואת צ' זה 90 ביחד זה 100, אות כ' זה 20 ואת פ' זה 80 ביחד 100, אות ל' ואת ע' ביחד גם 100, אות מ' ואת ס' ביחד גם 100, ואז אות נ' נשארת בודדת. כך עם ישראל "הן עם לבדד ישכן" הוא נבדל מן הגוים.

העלון מוקדש לעילוי נשמת:

אורלי בת סעידה	נוריה בת נעימה	קוקב בת אביגיל	אינס בת מרים	חדווה בת מסעודה	ציפורה בת רבקה	שרה בת זילפה	שרה בת חנינה	חנה בת זוהרה	חנינה בן מסעודה
גרשון בן רחמה	אהרון בן חזלה	חי בן ירדנה	חנניה בן אסתר	יהושוע בן תמו	נתנאל בן אורלי	ישראל בן נרה	יעקב בן סעידה	אליהו בן רחל	שמעון בן עיישה
יצחק בן רחל	גראן בת גואר	שלמה בן נבט							

"שיחה עם בורא עולם בקול שפה והטעמה רגילים, שוברת חומות של הסתרה ומגלה את קרבתו" (רבי נחמן מברסלב)

- 2 אמוץ
- 3 אמוץ
- 4 אמוץ

ראשון	יג' תמוז	שני	יד' תמוז	שלישי	טו' תמוז	רביעי	טז' תמוז	חמישי	יז' תמוז	שישי	יח' תמוז	שבת	יט' תמוז
סוף זמן ברכת הלבנה פטירת הצדיק: ר' משה רבקש	פטירת הצדיק: ר' יעקב יצחק ורודמן	הילולת אור החיים הקדוש ופטירת הצדיק: ר' חיים שלמה פירגאנדיש	פטירת הצדיק: ר' עמנואל משעלי	תענית י"ז בתמוז סוף הצום בצאת הכוכבים פטירת הצדיק: ר' שמעון ביטון	פטירת הצדיק: ר' יוסף קאפח	פטירת הצדיקים: ר' בן ציון אבא שאול, ר' יעקב אטיאס, ר' אברהם הלוי פאטל, ר' יצחק הלוי הרצוג							

מתורתו של הרב הגאון יורם מיכאל אברג'ל

אמרי נועם

בצור ירום

על בלעם הרשע נאמר "יודע דעת עליון" והיינו שהיה יודע לכוון בדיוק לאותו הרגע שהקדוש ברוך הוא כועס בו. (ישנו רגע אחד קצר מאוד בכל יום שבו ה' כועס וזועם ראה גמרא ברכות דף ז' א'). וכל מה שהיה באותו רגע היה מתקיים. ולכן שכר בלק את בלעם הרשע כדי שיכוון לאותו הרגע שה' כועס בו ויקלל את עם ישראל. ואם תשאל, מה כבר יכל בלעם להספיק לקלל ברגע כל כך קצר? על כך משיבים רבותינו בעלי התוספות שני תירוצים: התירוץ הראשון, שבלעם יכול להוציא מפיו את תיבת כלם (כלה אותם) מתוך כוונה על עם ישראל וכבר היה מצליח לעשות כאשר זמם. והתירוץ השני, שמאחר שהיה בלעם מתחיל לקלל באותו הרגע, זה כבר היה מספיק כדי שיהיה לו כוח להזיק אפילו בקללות שימשיך לקלל לאחר מכן. אולם הקדוש ברוך הוא, ברחמי המרובים על עמו ישראל, לא כעס כלל בכל אותם הימים, כדי שלא יוכל בלעם הרשע למצוא רגע של כעס לקלל בו את עם ישראל ובכך להזיק להם. וזהו שאמר בלעם הרשע לבלק "מה אקב לא קבה אל ומה אזעם לא זעם ה'". מלמד שכל אותן הימים ה' לא זעם. וכך מפרש רש"י בפרשתנו שאמר בלעם לבלק "אני אין כוחי אלא שאני יודע לכוון השעה שה' כועס בה. והוא לא כעס כל הימים הללו שבאתי אלייך.."

"אח עשו ליעקב, ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי" (מלאכי א, ב) והיינו שגם כאשר "אח עשו ליעקב" דהיינו שמעשיו של היהודי שווים ממש למעשיו של הגוי, ואם כן, על פי ההיגיון והשכל ראוי היה שהקב"ה יתעב אותו וישנא אותו כפי שהוא שונא את הגוי ובכל זאת אומר הקב"ה – "ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי". כי כמו שעם ישראל אוהבים את הקב"ה וקשורים בו למעלה מכל ההיגיון שכלי, כך הקב"ה אוהב את עם ישראל וקשור בהם למעלה מכל ההיגיון שכלי ואוהב אותם בכל מצב. (אמרי נועם, בלק, מאמר א)

אומר בעל התניא, שמי שרוצה לדעת מהי תשובה שילמד מרבה שאמר על עצמו שהוא בינוני, ואביי שהיה תלמידו אמר לו "לא שביק מר חיי לכל בריה" (ראה גמרא בברכות ס"א עמ' ב), והאמת שזו טענה נכונה, שהרי רבה לא עבר אפילו על איסור דרבנן, ואם כן, איך הוא אומר על עצמו שהוא בינוני?? אלא שרבה רצה לומר לנו את האמת, מהיא ההגדרה המדויקת של צדיק ושל בינוני.. לכן הביאו דווקא את רבה ולא תנא או אמורא אחר, כי בגמרא שם (בבא מציעא פ"ו ע"א) באותה סוגיא כתוב שהיתה מחלוקת בשמיים בין הקב"ה למלאכי השרת, ורבה היה צריך להכריע. כיוון שרבה ידע את סוד נגעי הנפש, ולכן הוא זה שידע מהי מדרגת הבינוני. והוא הכריע "טהור", דהיינו – אם התשובה באה מאהבה וודאי שהוא טהור. אחרי שרבה נפטר, אומרת הגמרא שם, שאף אחד לא ידע שהוא נפטר, נפל פתק מהשמיים שרבה בר נחמני נתבקש בישיבה של מעלה. הלכו לחפש היכן הוא נמצא ומצאו אותו באגם, וקברו אותו שם. כיוון שמת מצווה קונה מקומו. הספידו אותו מעט ורצו כל אחד ללכת לביתו, נפל פתק מן השמיים, "מי שיפרוש יהיה בנידוי שמיים", כולם פחדו ונשאר, וכך ספרדו אותו שבעה ימים ושבעה לילות. וכיוון שבבבל חם מאוד, במשך כל הזמן ההספדים באו יונים ופרשו את כנפיהם ועשו שם מעין סככה גדולה. אחר כך נפל פתק נוסף מן השמיים, והיה כתוב בו "כל מי שהשתתף בהלוויה זו ובדרשות האלה מזומן לחיי העולם הבא. כי כשאדם משתתף בהבנה בצדיקים הוא כבר נקרא צדיק, וזה מה שהגמרא אומרת (בזבחים פ"ו עמ' א) אמר רבי זירא לא שנו אלא שפירשו כלפי מטה, (שכל הזמן שהעצמות והגידים מחוברים לבשר הם ראויים לעלות על גבי המזבח). אבל כלפי מעלה (אם פירשו לצד המערכה) קרובי הוא דאקריבו לעיכול (אין זה נקרא פרישות אלא קירבה אצל האש). כך גם מי שנמשך כלפי מעלה עם כל הצדיקים וודאי עובר עם הקרבן ומזומן לחיי עולם הבא.. (בצור ירום חלק א' פרק א', עמ' 181-180).

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי

הבבא סאלי סיפר על מרן אביר יעקב זיע"א שהיה במראקש ורצה תפילין עם כוונת האר"י הקדוש. הוא הזמין אליו סופר שהיה ירא שמיים והטיל עליו את מלאכת הקודש לכתוב לו זוג תפילין עם כוונות. הסופר קיבל את המשימה ועשה את כל ההכנות הדרושות והחל בכתובה בהזירות רבה. אך בפסוק האחרון "על האדמה אשר נשבע ה' לאבותיכם לתת להם כימי השמיים על הארץ" שכח הסופר לכוון בשם ה' וסיים את כתיבת התפילין. הסופר עמד בהתלבטות גדולה, שאחרי עבודה כה רבה נכשל בכוונת השם ה' האחרון. וכל עמלו היה לשווא. והחליט לבסוף להביא לרבי יעקב את התפילין מבלי לגלות לו את האמת שלא כיוון בשם ה' האחרון. כשהגיע הסופר לרבי יעקב קבלו בשמחה ובמאור פנים. לקח את הפרשיות ונהנה מאוד מכתובתם וצורתם הנאה. כשהגיע רבי יעקב לשם ה' האחרון עצר ואמר לסופר "בשם ה' האחרון לא כיוונת". הסופר נבהל ונחרד לקדושתו ורוח הקודש של רבי יעקב, אך עבירה גוררת עבירה, שיקר הסופר ואמר "אדוני אני כיוונתי בשם ה' האחרון". גער בו רבי יעקב על שהוא משקר ואמר "אני מסתכל בכל השמות שכיוונת והם מאירים לפניי. ואילו השם האחרון לא מאיר. למשמע הדברים הללו, הוכרח הסופר להודות על האמת ולבקש את סליחת הצדיק על שניסה להוליכו שולל. רבי יעקב הבין לרוחו של הסופר ומיד מחל לו ושילם לו את הכסף שהבטיח לו. וביקש ממנו לחזור ולכתוב עבורו תפילין אחרות מהודות. ויזהר הפעם לכוון בכל השמות ללא יוצא מן הכלל.

רבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב

מעשה בשר גדול אשר שלח פקיד אל אחת מן העיירות הרחוקות. בהגיע הפקיד אל העיירה הסתיר את העובדה כי הוא שליח השר. תושבי המקום בחושבם כי הפקיד הוא השר, חלקו לו כבוד רב, כרעו והשתחוו לפניו, וקראו לו בכינויי כבוד המתאים לשרים. יום אחד הגיע השר בעצמו אל העיירה, ובא הפקיד להקביל את פניו, לאחר שטען השר באוזני הפקיד על כך שתושבי המקום אינם עושים את עבודתם נאמנה, קרא השר לאחד התושבים ושאל אותו על עסקי העיר. התושב אשר לא הכיר את השר, נפל לרגלי הפקיד והשתחוה לו וחלק לו כבוד הראוי לחלוק לשר. התבייש הפקיד מאוד, כי אין בושה גדולה מזו שלעיני השר נותנים לו את הכבוד הזה.

גם אתם יכולים להיות שותפים ביזכי הרבים!

לקבלת העלון באיזור מגורכם, ולהקדשת שם להצלחה, רפואה או לעילוי נשמת יקירכם ולהיות שותפים ביזכי הרבים.

צרו קשר במס': 0523458725

הבעל שם טוב הקדוש

בימיו של הבעל שם טוב היה אדם נכבד ועשיר, שנהג להכניס אורחים רבים אל ביתו, והיה מכבדם באכילה ובשתייה ואף בממון. אך היתה לו בעיה אחת - שהיה משתבח בפני כל אורח ואומר: "אמת, שאני מכניס אורחים גדול." ברוח הקודש ראה הבעל שם טוב כי בגלל דבר זה כל טרחתו של האיש במצוות הכנסת אורחים וכל עמלו היה לשווא.

בשל גאוותו הפכה המצווה למעשה שטן, וכל טרחתו נעשתה מצד הטומאה, ה"סטרא אחרא". מה עשה הבעל שם טוב? שלח אליו את אחד מתלמידיו, ר' זאב קיצס. קיבל האיש את ר' זאב בסבר פנים יפות, האכיל והשקה אותו ואחר כך השתבח ואמר: "דואה אתה כי אני מכניס אורחים גדול." אמר לו ר' זאב: "עוד נראה."

לאחר שעה קלה הלכו לישון. דרכו של האיש הייתה לישון בין האורחים, וגם בפעם הזו ישן עמם. כאשר התנמנם האיש, בא אליו ר' זאב ואחז באצבעו הקטנה. מיד חלם האיש חלום. ובחלומו בא המלך אליו והוא כיבד את המלך בכוס שתייה חמה. בשעה ששתה מן הכוס נפל המלך, התעלף ומת. העלילו עליו כי נתן רעל בכוס המלך והשליכו אותו אל בית הסוהר. לאחר שהושלך לבית הסוהר, נעשה לו נס, ונשרף כל בית הסוהר. נמלט האיש משם עד שהגיע למקום שלא מכירים בו, ונעשה נושא מים, והתפרנס ממכירת המים שהביא מן הבאר. קשה הייתה פרנסתו, כי המים היו בזול מאוד ובקושי הרוויח פת לחם. נודע לו כי במקום אחר משלמים יותר עבור המים, והלך לשם. בכפר שהגיע אליו היה מנהג, כי אם הדלי לא היה מלא, לא היה הקונה משלם דבר, אלא כפיצוי נושא המים היה צריך לתת את הדלי בחינם. פעם אחת בשעה שנשא את דליי המים נפל ושבר את רגליו. באותה השעה זכר, כיצד היה עשיר גדול וכיצד נפל מראש הגג אל מרגלות הבור, "מאיגרא רמה לבירא עמיקתא". בייאושו בכה האיש בכי מר. אז לאחר שנשבר קצת ליבו מהחלום, והסתלקה גאוותו, הרפה ר' זאב מאצבעו והתעורר העשיר, וראה כי הוא מונח בכבודו בין האורחים. מרוב שמחה שזה היה רק חלום הוא התעלף. העירוי ר' זאב ואמר לו: "כל שראית אירע לך בגלל שאתה משבח את עצמך ומתגאה על הבריות" אחר כך אמר לו: "דע לך שאתה מוכרח לנסוע אל הבעל שם טוב, רק הוא יתן לך תיקון ותשובה למעשיך". הגיע העשיר לבעל שם טוב שם הוא קיבל תיקון ועשה תשובה על מעשיו עד שהסתלקה ממנו מידת הגאווה המאוסה..

משל שסיפר הבעל שם טוב לתלמידיו:

מלך אחד נוהג היה ללכת בין העניים כדי לפקח על דרכיהם. היה שם עני אחד שהיה חוזר ואומר: "כל מה שאדם עושה, בין טוב ובין רע - הכול עושה לעצמו." "ומה בדבר כל הטובות שעושה לנו המלך?" נשאל העני. "גם זאת עושה המלך לעצמו בלבד," השיב העניכעס המלך על שהעני לא מחזיק לו טובה, וציווה לעשות תרנגול מפותם בסם המוות ונתן לעני. אמר העני: "כל מה שאדם עושה, אפילו המלך לעצמו הוא עושה." לקח העני את התרנגול אל ביתו שבקצה העיר והצניעו. לימים יצא המלך לצוד חיה ועוף, והיה עייף ויגע. ראה את ביתו של העני ובא אצלו. ביקש המלך מן העני שייתן לו לאכול. לקח העני את התרנגול והגישו לפני המלך. כשרצה לאכול, אמרו לו הרופאים שהיו עמו: "בדוק תחילה." בדקו ומצאו בתוך התרנגול את סם המוות. הביאו את העני לפני המלך. אמר העני: "תרנגול זה אתה הוא ששלחת לי." אז הודה המלך ואמר: "אתה הוא שצדקת. כל מה שעושה האדם - לעצמו הוא עושה." סיים הבעל שם טוב את המשל, והנמשל ברור לנו, כל פעולה שאדם עושה, לעצמו הוא עושה. לטוב ולרע..

הרב הגאון הרב ישראל אברג'ל שליט"א

"זוכה לפתיחת שבילי השכל" - עוד כתב שם רבינו נתן מברלסב זיע"א שעל ידי קימת חצות נפתחין שבילי השכל, לפי שעניין חצות הוא ההכנה שיכין עצמו לתפילה, ועיקר ההכנה היא על ידי עוסקו בתורה הקדושה בחצות לילה שמתגלה אור הדעת בעולם, ובפרט אם זוכה לעסוק בעת ההיא בחלק ההלכה בבחינת לדעת את אשר יעשה ישראל, אזי אשריו ואשרי חלקו. ולחיבת הקודש, אביא את לשונו (שם) וזהו שנשמך שם בשולחן ערוך, "שויתי ה' לנגדי תמיד" (תהילים טז, ח) זה כלל גדול בתורה, כי אין דומה ישיבת האדם ותנועותיו וכו', כמבואר בשולחן ערוך, סימן א' סעיף א', היינו שצריכין לידע ולהאמין שמלא כל הארץ כבודו והוא יושב ועומד תמיד לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה וכו'. כי זה זוכין על ידי שמעוררין השחר, על ידי קימת חצות שעל ידי זה ממשיכין הדעת וכו', כנ"ל עד שזוכין לידיעה שלימה שמלא כל הארץ כבודו, להתעוררות השחר, כי הא בהא תליא כנ"ל, כי זוכין לידיעה שלימה, בלב שלם, שמלא כל הארץ כבודו ע"י הדעת שממשיכין ע"י קימת חצות, שהוא בחינת לימוד הפוסקים, בחינת "חצות לילה אקום להודות לך, על משפטי צדקך" (שם קיט, טב). כנ"ל.

וזהו להודות לך, בחינת "אודך ביושר לבב בלמדי משפטי צדקך" (שם פסוק ז') המבואר בהתורה הנ"ל שזה זוכין על ידי חצות כנ"ל וקימת חצות זהו עיקר בחינת ההתעוררות השחר הנאמר בשולחן ערוך. כי עיקר לקום בחצות וגם מי שאינו יכול לעמוד בחצות, כשמתגבר על כל פנים לעמוד קודם אור היום, לעסוק בתורה ועבודה, על ידי זה פותח שבילי השכל וכו'.. (מתוך חלב הארץ, חלק ראשון סימן א' פרק א' עמ' 81-82).

הרב הגאון שלום ארוש שליט"א

אדם שיש לו הכרת הטוב כלפי בורא עולם, שרק מיטיב איתו בלי סוף, באיזו בוושה הוא עומד מולו, באיזה הרגשה שחושב "וכי אני בכלל יכול לומר משהו? אני רק אסיר תודה כל כך! ואם בכל זאת חסר לי משהו, אני יכול בבוושה ובהכנעה לבקש ברחמים, שבאמת המצב שלי ברוחניות ובגשמיות לא טוב, ואני צריך שה' יעזור לי עוד..." ומאחר והבכיינות והעצבות הן תוצאה של אנוכיות וחוסר הכרת הטוב, שהאדם חושב שהכל מגיע לו וחייבים לו, כמו המן הרשע. ולכן כל מי שעדיין חושב שיש לו על מה להתלונן ויש לו סיבה להיות עצוב ומיואש, ידע שזה בא לו רק משום שהוא לא עבד על עצמו לעקור את מידת הכפיות טובה." (שעריו בתודה, עמ' 35).

רבנו יוסף חיים - הבן איש חי זצ"ל

עזרת הנשים שנעצרה מהתמוטטות

המעשה הבא אירע בשבת בצהריים, באותה שעה נשא הבן איש חי את דרשתו בבית הכנסת הגדול בבגדד. בית הכנסת היה מלא אולם דממה מוחלטת שררה בקהל. אלפי הנוכחים שנו בצמא את דברו של הבן איש חי, מבלי להשמיע הגה. גם עזרת הנשים היתה שקטה, ולפתע פתאום נשמעו קולות עצים מתנפצים מכיוון עזרת הנשים. מבט קטן הספיק כדי להבין מה אירע, עזרת הנשים החלה להתמוטט, עמודי העץ שהחזיקו את עזרת הנשים החלו להתמוטט, צווחות בהלה נשמעו בקהל, כולם ניסו להימלט מבית הכנסת ולהציל את נפשם, ואז הבן איש חי הקדוש, הרים את עיניו הקדושות והתבונן על עזרת הנשים, ולפתע נעצרה בלמה קריסת עזרת הנשים. עזרת הנשים נעצרה בין שמיים לארץ, הלם אחז בקהל, הם הבינו כי הם עדים לנס מופלא, המתרחש רק מכוח תורתו וקדושתו של רבם הנערץ – הבן איש חי, רבי יוסף חיים, ומאותו הרגע, כולם שבו אל מקומותיהם בבטחה ובשלווה ולא פחדו עוד שעזרת הנשים תקרוס, במשך 40 דק' נוספות המשיך הבן איש חי בדרשתו, כאשר עזרת הנשים עומדת בנס, ורק לאחר שהסתיימה הדרשה עצבו כל הנוכחים ברוגע ובביטחה את בית הכנסת...

מרן פאר הדור - הרב עובדיה יוסף זצ"ל

- מי שכותב בשמאל, וכל מלאכתו עושה בימין, היד שכותב בה נחשבת לימין, ומניח התפילין ביד האחרת, וכדרשת חז"ל מה כתיבה בימין אף הקשירה בימין, (יבי"א ח/ט צא, ח/ז א). ואם רוב מעשיו בשמאל וכותב בימין, מניח התפילין ככל אדם בשמאל, שלעולם הולכים אחר היד שכותב בה לחושבה כימין, זו היא דעת מרן השולחן ערוך, שקיבלנו הוראותיו (יבי"א ח/ו ב). ומכל מקום, כיוון שיש הרבה פוסקים שחולקים על זה, וסוברים שיש ללכת אחר היד שעושה בה רוב מעשיו, והשניה היה יד כהה, לכן טוב שאחר התפילה יחזור ויניח התפילין בלי ברכה ביד ימין, ויקרא בהן קריאת שמע, ויצא ידי חובה לכל הדעות. (הליכ"ע ח/א עמ' כט).
- נער ששולט בשתי ידי, אך כתיבתו נוחה לו יותר ביד שמאל, וגם הכתיבה נאה יותר בשמאל, מאשר בימין, מניח התפילין ביד שמאל כמו כל אדם רגיל. ואף על פי, שיש מחלוקת בדברי האחרונים אם כוונת הפוסקים שמעדיפים יד שכותב בה, היינו כתיבה אשורית דווקא, או בכל מין כתיבה שהיא, מכל מקום, למסקנה חשבינו לכתיבה כמאן דליתא, וצריך להניח תפילין בשמאל כל אדם. (יבי"א ח/א).
- נער שהיה רגיל לכתוב ולעשות מעשיו ביד ימין, כדרך כל אדם, ואחר כך הרגיל עצמו לכתוב בשמאל, יניח התפילין בשמאל כדרך כל אדם, שהואיל ולא היה איטר משנולד, אלא רק הרגיל עצמו לאחר מכן, אין עליו דין איטר. (יבי"א ח/ב ח/א"ע כ, ב-ו).

הרב הגאון ראובן אלבז שליט"א

אנו למדים מכאן יסוד חשוב בחיי האדם, אף אחד מאיתנו לא רוצה ייסורים קשים, אבל אחרי שהם באים – אל לנו לבעוט בהם, הייסורים הללו מגדלים ומרוממים את האדם ומעצימים את נפשו. לפי ריבוי הקשיים והניסיונות כך דרגת הרוממות. אל דאגה, הקב"ה רואה הכל ומשלם על הכל. "לפום צערא – אגרא" (אבות, ה, כג). לפי הקושי והצער – כך השכר והגמול שמשולם מן השמיים. אסור לנו לבעוט בקשיים, ולא לרטון על הניסיונות שבאים עלינו, חלילה לנו מלהישר ולפול מהם, אדרבה, עלינו להשתמש בהם כמנוף לעליה ולהתרוממות. עלינו לדעת ככל שנעמוד בקשיים והניסיונות כך נתחשל ונתעלה יותר ויותר. כאשר באים על האדם ניסיונות וייסורים, הוא צריך להרגיש שאין שום דבר בעולם מלבדו ומלבד בורא עולם. אני ובורא עולם, הקב"ה מביא עלי את הניסיונות והקשיים – למעני. "את אשר יאהב ה' – יוכיח" (משלי ג, יב) הוא אוהב אותי, הוא חפץ בטובתי, לכן הוא רוצה לבחון אותי. לראות אם אני מתמודד, הקשיים האלה הם חומר ולבנים שעומים בונה האדם את קומתו הרוחנית. מרן הגאון עוזנו, אביר הרועים, רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל, כמה קשיים וייסורים היו לו, כמה ניסיונות הוא עבר בנעוריו ובבחרותו. הוא למד תורה מתוך הדחק והחזיק בקרנות המזבח, בתורה הקדושה. וכך הוא צמח והתרומם לפסגות עליונות. (משכני אחריו במדבר עמ' מא-מב).
ובשבוע הבא נספר אודות המקובל חסידא קדישא ופרישא, רבי יום טוב ידיד הלוי....

העלון מוקדש להצלחת:

מור אבי אוריאל בן ציפורה	מרת אימי ויואן בת נוריה
עזרא בן נאוה	בת חן בת עירית
אלעזר בן כוכבה	בר ושרית ישראל
נדב בן מלי	אליעד אליהו בן אריאלה

העלון מוקדש לרפואת:

צ'צ'אן בן ביסקה
חזלה בת חביבה
דביר בן גאולה
ראובן בן חנה
זהבית בת חנה